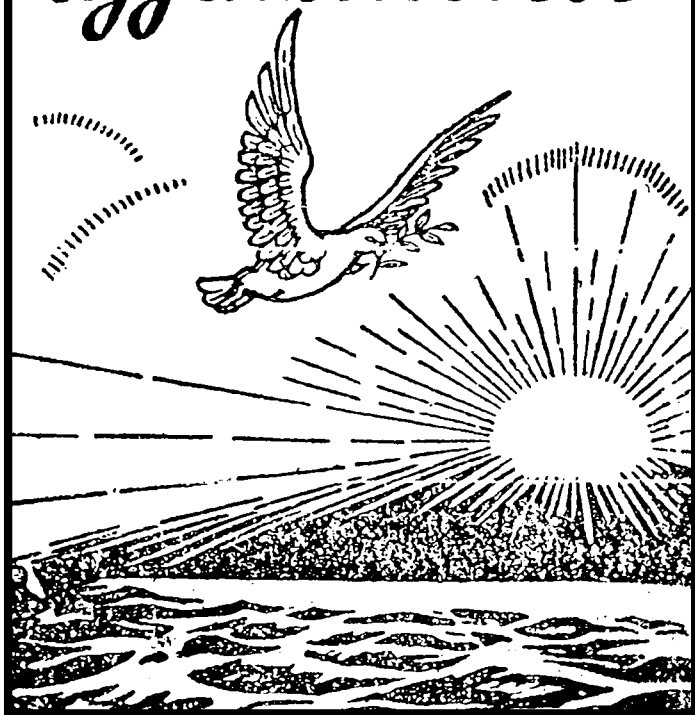

A világ *ujjászületése*

A világ újjászületéséről szóló
s az ebben az írásban tárgyalt érdekes tényeket
vajjon figyelembe veszik azok,
akik a háborúutáni nemzetközi szervezetet
fogják alkotni?
Hogyan gondolkodik Ön róla?
Olvassa el e füzetet s azután feleljen rá!

THE WORLD NEW NATIVE—Hungarian
Made in Rumania 1947

ROMÁNIAI JEHOVA TANUI EGYESÜLETE

Kolozsvár : Emil Isac utca 6. sz. 1 ap

Kedd és Csütörtök: 17:30-19:00

Vasárnap: 10:00- 12:00

Telefon:0264-592862

Mobil: 0740-018092

Látogassák:www.amir.ro

E-mail: office@amir.ro

A világ újjászületése

A VILÁG ÚJJÁSZÜLETÉSE nem egy vallásos jelenség. Hogyha az a vallástól vagy pedig a vallásos hatalmaktól függne, sohasem valósulna meg. Mindazontáltal megvalósul, mivel teljesen illetékes, csalhatatlan tekintély jövendőlte meg. Sőt ennek az újjászületésnek a megvalósulása máris küszöbön van. Merítsenek tehát erőt maguknak mindazon becsületes emberek, akik kétségbeesettek amiatt, hogy a vallás évszázadokon keresztül mind a mai napig semmit sem volt képes létrehozni; merítsenek új erőt mindazok, akik szeretik az igazságot és békét, de sóhajtoznak és jajveszékelnék mindazon izgalmas, keresztényietlen dolgok miatt, amelyeket a vallás nevében s ennek áldásával véghezvittek és visznek; kezdjenek reménykedni az igazságosság új világában! A menny és föld mindenható Teremtője megígérte az újjászületett ez új világának a felépítését; ezt a háború utáni időben emberi kezek képtelenek lesznek létrehozni. Jehova sohasem engedi meg, hogy az elhatározásai beteljesítetlenül maradjanak. Igazolja Igéjét, amelyért a saját nevével kezeskedett s ezért minden igazságszerető az ő nevét fogja dicsőíteni és magasztalni mindörökké.

Ha helyesen megértjük a világ újjászületése valódi értelmét, belátjuk, hogy az valami sokkal nagyszerűbb és csodálatraméltóbb, mint amit a világ minden országa, emberi érdekközössége és hatásköre által képviselt valamely békekonferencia képes volna létrehozni. A megfélemlített, elnyomott emberek az önkényhatalmak támadásai és lealacsonyító eljárásai következtében az emberiség megváltozását és megújódását kívánják. Jóllehet Európában a „vrij Nederland” című újságot „a föld alá” kényszerítették, ennek ellenére is tovább megjelent s egyik számában a következő feljegyzés jelent meg:

„Egy valódi megtérés kell létrejöjjön... A német népnek szüksége van az erkölcsi-megújódásra, ami nem mehet végre sírúnkoszó kuruzslás légkörében. A felépítő munkát teljesen át kell engedni az Egyesült Nemzeteknek, mivel a Tengelyhatalmak minden erkölcsi jogot eljátszottak a problémák megoldásában való részvételre, amit a háborúutáni első idő hoz magával. (New York Times, 1943 október 10).”

Ez az elnyomott nép érdekében bátran síkra szálló emberek őszinte követelése még nagyon sok kívánnivalót hagy maga után. Még ha ez valóban bekövetkezne is, egyáltalán nem érné fel a világ tényleges újjászületésével és annak csodálatos áldásaival.

Értelmes emberek egészen zilált és zavaros fogalmakat nyertek e csodálatos esemény jelentőségéről, ennek a zavarnak a főoka pedig a vallás volt. A vallás a maga programjaként hirdette, hogy a világot megtéríti a különböző egyházai és közösségei számára. A „kereszténység” így elhi-

tette az emberekkel, hogy a világ újjászületése már megörtént az elmúlt utolsó ezerkilencszáz év folyamán. Itt leközljük a „kereszténység” fejének a római Péter templomban 1940. március 24-én tett kijelentését, nem azért, hogy kicsúfoljuk vagy nevetségessé tegyük, hanem azon komoly, őszinte kívánsággal, hogy az ily kijelentésekkel összezavart sok millió embernek szolgálatot tegyünk. Többek között a következőket mondotta:

„Ma Krisztus feltámadása emlékezetét ünnepljük. szolgáljon ez szellemi megújhódásul az egyedek életében, miképpen a történelem világos kimutatása szerint *az valóban okot szolgáltatott egy új világrend létrejöttére*... Ez új felkelő világosság által falvak, közösségek, népes városok keletkeztek, feléledtek ennek a szeretetnek az új befolyása által s felismerték a megújhódás szükségességét... Ha tehát, amint mondtuk (s az egyházi szokások és hagyományok bizonyítják), Jézus Krisztus halál feletti diadala *az egész világ csodálatos helyreállítását és megújhódását* hozta magával, történjen meg most ugyanaz rajtunk. (Idézet az „Exsultet iam Angelica” című prédikációjából, megjelent a „Principles of Peace” („A béke alapelvei”) című könyv 655., 656. oldal).”

E szavakat illetőleg csodálkozva kérdezik a jelen viszonyokat szemlélő őszinte emberek: Hol van most, ezerkilencszáz év elteltével a pápa által említett ez „új világrend” s ennek az „egész világnak a helyreállítása és megújhódása”?

Vizsgáljuk meg egyszer az európai úgynevezett középkorról szóló hamisítatlan történelmi beszámolót, midőn a vallás és állam szorosan együttműködött s a vallás a „szellemi” felsőbbiséget alkotta és kérdezzük meg önmagunkat: vajjon az

akkori uralkodók és alattvalóik között fennálló állapotok képezték' azt, amit Krisztus Jézus a halálból való feltámasztása által elindított. Szemléljük meg ma azokat a nemzeteket, ahol a vallás még együttműködik az állammal, a vallás és valóságos tekintélyek továbbra is uralkodó tényezők a közönséges nép életében és kérdezzük meg önmagunkat: vajjon az általános nép között uralkodó tudatlanság, babona, szegénység és elnyomás „az egész világ csodálatos helyreállításának és megújhódásának” a gyakorlati kifejezése, mint Krisztus' feltámadásának a következménye. Az Isten neve és Felkentje tiszteletére, valamint a világ küszöbönálló tényleges újjászületéséről szóló igazság védelmére erre felháborodva feleljük Nem!

A bibliai újjászületés

Jézus Krisztus maga is használta az újjászületés szót. Az Őt ennek a szónak a használatára indító okok segítségükre lesz megérteni, mit értett e szó alatt és teljesen világos lesz előttünk, hogy a „kereszténység” pénzfejedelmeinek, öngaz valóságoskodóinak és istentelen uralkodóinak semmi szerepük sem lesz a Mester által említett újjászületésben. Egy az uralkodó osztályból származó s magát igaznak és törvényhűnek vélő zsidó fiatalember a Mesterhez fordult és megkérdezte Jézustól: „Jó Mester, mi jót tegyek, hogy örök életem legyen? Ő pedig azt mondotta neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten. Ha pedig az életre akarsz bemenni, tartsd meg a paráncsolatokat. Az megkérdezte: Melyeket?

Jézus azt felelte: Ezeket: Ne ölj; Ne légy házasságtörő; Ne lopj; Ne tanúskodj hamisan; Tiszteld atyádat és anyádat. És: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Az ifjú azt mondta: Mindezeket ifjúságomtól megtartottam, mi fogyatkozás van még bennem? Jézus azt felelte: Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el vagyonedat és juttasd a szegényeknek és kincsed lesz a mennyekben. Azután jöjj, kövess engem. Mikor az ifjú ezt a beszédet hallotta, szomorúan elment, mert nagy vagyonú ember volt. Jézus pedig azt mondotta tanítványainak: Bizony mondom nektek, nehéz a gazdagnak bejutni a mennyek országába. Ismét mondom nektek: Könnyebb tévének tű fokán átmenni, mint gazdagnak bemenni az Isten országába."

„Ennek hallatára a tanítványok nagyon megdöbbentek és így szóltak: Ki üdvözülhet tehát? (Zlberfeldi: Ki részesülhet akkor megmentésben?) Jézus pedig rájuk tekintve azt mondta nekik: Embereknél lehetetlen ez, Istennél azonban minden lehetséges.” (Máté 19:16—26) Még ha eszerint a gazdagnak — ha nehéz is — nem lehetetlen bejutni Isten országába, mindazáltal Jézusnak a gazdag ifjúhoz intézett felszólítása, hogy mindenét adja el és kövesse Őt, kimutatja a következő viszonyt: Ha a világ sok anyagi gazdaságával rendelkező valaki valóban bejut a királyságba, az nem azáltal történik, hogy a gazdagságát önmagának megtartja. Számára a Bibliában említett ifjúhoz hasonlóan fennáll a súlyos megpróbáltatás a készséget illetőleg, hogy vagyonát mint Krisztus követője az Úr szolgálatába állítsa. Jézus követése

többet jelent a törvény külsőleges megtartásánál és az igazság színlelésénél. — Lukács 18:18—27.

Az apostolok megtették mindazt, aminek a megtevésére Jézus a gazdag ifjút intette, mégha nekik nem is kellett oly sok anyagi gazdagságról lemondaniuk. „Akkor megszólalt Péter és azt mondta: Imé mi mindent odahagytunk és téged követtünk, mi lesz hát velünk? Jézus pedig azt felelte: Bizony, mondom nektek, hogy ti, akik engem követtetek, az újjászületéskor, mikor az Emberfia az ő dicsőségének királyi székére ül, szintén tizenkét királyi székre ültök és ítélni fogjátok Izráel tizenkét törzsét. És mindenki, aki házakat, fiú vagy nőtestvéreket, atyát, anyát, feleséget, gyermeket vagy szántóföldeket hagyott oda az én nevemért, százannyit fog kapni és örök életet nyer örökségül.” — Máté 19:27—29.

Tekintetünk tehát maradjon az újjászületés szón. Mit értett Jézus ezalatt? Mikorra vagy mire alkalmazható ez a kifejezés? Egy dolog bizonyos: Az újjászületés idején Jézus Krisztus királyként a dicsőséges mennyei trónusán kell tevékenykedjen. Azonkívül akkor az apostolai vele kell uralkodjanak, mégpedig nem úgy, hogy egyikük lent a földön egy emberek által felállított trónon Rómában volna, a többi pedig fent a mennyben, hanem úgy, hogy mind a tizenkettő együtt a „királyok Királyával és urak Urával” a mennyben a dicsőség trónusán ülnek. Ha figyelemben tartjuk Márk és Lukács ugyanennek az eseménynek a leírásánál mondott szavait s amellet megfigyeljük, milyen formába öntötték az Úrnak ezeket a gondolatait, megtalálhatjuk az említett újjászületés

vagy megújhódás értelmét. Márk szerint (10:29, 30) Jézus így felelt Péternek: „Senki sincs, aki házát, fiú- vagy nőtestvéreket, atyát, anyát, feleséget vagy gyermekeket vagy szántóföldeket hagyott el énérettem és az evangéliumért, ne kapna százannyit most ebben az időben: házakat, fiú- és nőtestvéreket, anyát, gyermeket, szántóföldeket üldözések között; a jövődő világban pedig örök életet.” Lukács a 18:29, 30-ban szintén nem az újjászületés szót használja, hanem helyette a jövődő világban szavakat.

A különböző feljegyzéseket összehasonlítva megfigyelhetjük, hogy azokban az újjászületés és a jövődő világ kifejezések egymással kapcsolatba vannak hozva. Ebből tehát azt látjuk, hogy az újjászületés nem olyasvalamit jelent, ami Krisztusnak a halálból való feltámadása idején kezdődött; az újjászületés időpontja éppen olyan messze esett a feltámadás napjától, mint az Isten országa felállításaé. A halálbüntetést szem előtt tartva mondom, Jézus néhány órával halála előtt Poncius Pilátus római helytartónak kihallgatásakor: „Az én országom nem e világból (görögül: Kosmos) való. Ha az én országom e világból való volna, akkor a szolgálaim megvédelmezték volna, hogy ne jussak a zsidók kezére. De az én országom nem innen való.” (János 18:36) Ezért a Jézus által említett újjászületés nem lehetett erkölcsi átalakulás, a világ valamely nemzetének a megreformálása vagy éppen mindez együtt. Abban az időben ez egy, az egész világra vonatkozó eljövendő esemény volt.

A Máté evangéliumában Jézus által használt szó görögül **palingenesia**. Ennek egyik része **palin** s jelentése **ismét** vagy **újra**, a másik része **pedig genesisia**, aminek az értelme **születni** vagy **születés**. Figyelemreméltó, bizonyos fordítók hogyan adják vissza ezt a szót a kísérő szöveggel összefüggésben. Rösch következőkép fordítja Máté 19:28-at: „Jézus azt felelte nekik: Bizony mondom nektek: ti, akik követtetek engem, a **világmegújításnál** (más ford. szerint: **újjateremtésnél**), amikor az Emberfia a dicsősége trónján ül, szintén tizenkét trónon ültök és ítéletek Izráel tizenkét törzsét.” (Lásd a **Weymouth** fordítást is!) De figyeljük meg hogyan hangzik ez a szöveg a Menge-fordítás szerint: „Jézus azt felelte nekik: valóban mondom nektek, **ti**, akik követtetek engem, **az Új világban**, amikor az Embrefia a dicsősége trónjára ül, hasonlóképpen tizenkét trónon ültök és Izráel tizenkét nemzetségét ítéletek.” Ezzel az **Új világ** kifejezéssel összhangban van az Irás szíriai fordítása (lásd az Újtestamentum Dr Murdock szir fordítását!), hisz Máté apostol az evangélium-beszámolóját először szir nyelven írta és azután valószínűleg közvetlenül görögre fordította át. Ezek a fordítások valóban feltűnőek, de az egész Biblia hangsúlyozza a tényt, hogy az újjászületés abban az időben, amikor az Emberfia mint uralkodó Király a dicsősége trónján fog ülni nem lesz csupán egy megromlott nép vagy nemzetség erkölcsi megújodása vagy újjászületése. Ez inkább az „újjákeletkezés” vagy újjateremtés gondolatát nyilatkoztatja ki! Ez egy világ újjászületését jelenti.

A világ szó használatánál had ismerjük meg világosan, hogy a Szentírás mit is ért ezalatt. A közönséges beszédben a világ szó az egész emberi nemre, az összes népekre vagy nemzetekre van alkalmazva. Mivel az ihletett iratok Krisztus után görög nyelven lettek írva, indokolt itt röviden megvizsgálnunk, hogy görögül mit értenek a világ vagy kosmos kifejezés alatt. A közismert filozofus, a Krisztus előtt 384—322-ben élt Aristoteles a „Világrend” (Peri Kosmou) című iratában következő magyarázatát adja a kosmos fogalomnak: „Ez egy égből és földből összetett rendszerből s az ezen található teremtményekből áll; egyébként a világ rendje vagy szép berendezése van kosmosnak nevezve.”

Tekintet nélkül a görögök erre vonatkozó felfogására, világosan áll előttünk, hogy milyen értelmet adott a Bibliát ihlető Isten az itt megvizsgált világ szónak, még pedig a Szentírás által nyilatkoztatta ki ezt nekünk. Ha Isten megírott Igéjét önmaga által magyarázhatjuk meg, „szellemi dolgokat szellemiekkel megvilágítva, milyen eredményhez jutunk? Minden bizonnyal a következőhöz: Midőn a nagy tanító Jézus Krisztus a világ újjászületéséről beszélt, abban az esetben az általa említett világhoz hozzátartozik a menny és föld egyaránt, tehát a földi birodalom s a fölötte uralkodó szellemi birodalom. Itt felvillannak előttünk Ésaías Kr. előtt 750 évvel mondott jóvendülésének a szavai: „Mert imé, új egeket és új földet teremtek, úgy hogy a régiek többé egyáltalán nem említettnek, még csak észbe sem jutnak.” — Ésaías 65:17; 66:22.

Tökéletesen új eget és egészen új földet egyedül Jehovának áll hatalmában teremteni; ezt egyedül Ő, a mindenható Isten képes megtenni. A világ hatalmasaira tekinteni azon bizalommal és várakozással, hogy nekik sikerülni fog a világ megújítása, nagy merészség és keserű csalódással végződik. Sőt, a valóságban Jézus kijelentése szerint a romláshoz vezet: „Ila pedig vák vezetí a világtalant, mindketten a verembe esnek.” (Máté 15:14) Isten Igéje ellentmond a „kereszténység” prófétáinak, akik a népnek nagyon sok csábító dolgot jövendőlnék a háborúutáni időre vonatkozólag, mint például: Az egész emberiséget jobb alapokra építik fel, az eldurvult népet szellemileg felemelik s egy úgynevezett „erkölcsi alapelveken nyugvó új világrendet” vezetnek be.

Az ilyen emberi véleményeken alapuló és Isten megírott Igéjével ellentétben levő jövendőléseknél az őszinték és bölcssek Isten álláspontjára helyezkednek. Akik hisznek Isten Igéjében, azok nem hagyják figyelmen kívül az abban feljegyzett s Isten minden emberéhez intézett figyelmeztetést. Itt olvassa el mindenki önmagának, ami erre vonatkozólag fel van jegyezve a II. Timótheus 3:1—5, 12, 13-ban.

Isten ihletett Igéje megmutatja továbbá, hogy ezek az emberiség megújítására vagy újbóli felépítésére, állandó békének örvendő jobb, nemesebb világ bevezetésére irányuló emberi törekvések épp akkor mondanak csődöt, amikor azt a legkevésbé várják. A Szentírás így szól hű olvasóinak: „Az időkről és időszakokról pedig, atyámfiai, nem szükség, hogy írjak nektek; mert igen jól

tudjátok ti magatok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjjel. Most amikor ezt mondják: Békesség és biztonság, akkor hirtelen veszedelem jön rájuk, mint a szülési fájdalom a terhes asszonyra; és semmiképpen meg nem menekednek. Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lépjen meg titeket.” (I. Tessalonika 5:1—4) Valóban hittel és jóakarattal kell rendelkezünk, gondosan. Isten Igéjéhez kell ragaszkodnunk, hogy elkerülhessük a nép között olyan emberek által úzott csábító, megtévesztő propaganda következményeit, akik sem nem hisznek Isten Igéjében, sem nem veszik figyelembe Isten most teljesülő elhatározásait. A figyelmesek nem hagynak jóvá egyetlen még annyira kicicomázott, megaranyozott, emberek alkotta pótlékot sem, hanem kitartanak a világnak Isten hatalma által való újjászületése, az új ég és új föld mellett.

Az eredeti világ

Jehova Isten nem csak az emberi nem iránti nagy kegyelme és irgalma kifejezésekként, hanem mindenneelőtt a teljesen hamis megvilágításban feltüntetett neve igazolása érdekében hozza létre az igazságosság új világát. Már ez önmagában azt jelenti, hogy a „jelen való gonosz világ” a mostani földi szervezetével és az uralkodó mennyei hatalmaival örökre el kell tűnnie. Ezt azonban ne értsük félre! A „világ vége” nem jelent szerencsétlenséget az igazságosság cselekvőire, sem nem jelenti a földgömbünk betűszerinti elpusztítását. Ennek megértése végett tegyünk

visszapillantást 6000 évre visszamenőleg. Ez a visszapillantás lehetséges számunkra és helyesen megérthetjük az amellet látottakat, mivel teljesen megbízható beszámoló áll rendelkezésünkre az akkor földön uralkodó állapotokról. A mi bolygónk az igazságosság egy világához tartozott, melyet Isten teremtet s ezért tökéletes volt. „Tökéletes az ő tette.” ... „Kezének cselekedetei hívek és igazak; ... hűségétől és egyenességétől származottak.” (V. Mózes, 32:4; 111. zsoltár 7, 8) Miután Jehova Isten a földet megteremtette az ember örök lakhelyéül s azután az egész alacsonyabbrendű állatvilágot létrehozta, megteremtette a tökéletes embert s megfelelő környezetbe helyezte az Éden kertjébe. Az Éden név értelme arra mutat, hogy az egy nagyon kedves hely volt: az embernek pedig minden oka meg volt örvendeni annak a kiváltságnak, hogy boldogan ott élhetett. A Teremtő az embernek az igazságosság útján való állandó vezetése végett következő szavakat mondta s ezek amellet azt mutatják, hogy az ember akkor igaz volt: „A kert minden fájáról bátran ehetsz, de a jó és rossz tudásának fájáról ne egyél, mert mihelyt arról eszel, bizony meghalsz.” — I. Mózes 2:16, 17.

Jehova Isten azután megteremtette az asszonyt, aki — Isten kezéből származva — szintén tökéletes és igaz volt; Isten azután Ádámnak adta feleségül. „És megáldotta Isten őket és így szólt nekik: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet és hajtsátok uralmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon... És látta

Isten, hogy minden, amit teremtet, íme igen jó." (I. Mózes 1:28, 31) Az Ádámnak és Évának adott ez isteni megbízás felhatalmazta az első emberpárt, hogy a földet igaz emberekkel töltsék be. Mivel Ádám és Éva tökéletesek és igazak voltak, igazságosságban utódokat hozhattak létre, mégpedig tökéletes környezetben, ahol sem félelem, sem hiány nem háborgatta őket és teljesen szabadon imádhatták Teremtőjüket, Jehova Istent. Ez első emberpár igazi istentisztelete abban kellett megnyilvánuljon, hogy tökéletes engedelmességgel végrehajtják az édeni Paradicsomban rájuk bízott munkát s nem esznek a jó és rossz tudásának a fájáról. Erre a gyümölcsre nem is volt szükségük ahhoz, hogy örökké a földön lakhassanak. Ellenkezőleg, az örök életük épp az attól való távolmaradásuktól függött; mert ezáltal be kellett bizonyítaniuk az Isten iránti feddhetetlenségüket.

Ez volt hát az egész eredeti igazságos világ? Nem, ez annak csak a látható része volt, a földi birodalom, amelyben az ember be kellett töltsé szeropét. A föld és az igazságos ember felett láthatatlan, szellemi uralom lett felállítva. A láthatatlan, szellemi vezető szervezet alkotta az igazságos eget, illetve amaz igazságos világnak a láthatatlan, hatalmasabb és fennségebb részét. Ki uralkodott ebben a mennyei szervezetben az ember felett? Az Istentől a mennyei seregei közül kiszemelt szent szellemi teremtmények. Az Ezékiel jóvendölése bemutatja, hogy a szent Kérub, Lucifer láthatatlanul jelen volt Édenben. Ő volt a feje vagy legfőbbje ennek a mennyei szervezetnek; a föld s az ember rajta pedig az ő vezetése és köz-

igazgatása alá volt rendelve. Jehova prófétája következő szavakkal írja le Lucifer szépségét, bölcsességét és tökéletességét abban az időben, midőn még Isten „hegyén” vagy a világraszóló szervezetben tartzkodott: „Te voltál a teljesség képe, telve bölcseséggel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; mindenféle drágakő volt a te takaród... Voltál oltalmazó, felkent kérub és én tettelek azzá téged; Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek között jártál. Tökéletes voltál utaidon attól a naptól, amelyen teremtetted, míg jogtalanság találtatott benned.” (Ezékiel 28:12—15; Elberfeldi) Így Lucifer és a fennhatósága alatt álló szellemi teremtmények igazságos szervezete alkotta a mennyet, mialatt a tökéletes emberpár a földet alkotta az eredeti világban. Megfigyelendő azonban, hogy ez a világ nem az egész világegyetemet jelentette, hanem a végtelen isteni világmindenségnek csak egy egészen kis részét foglalta magába.

Ha ez az igazságos világ érintetlen marad, ezt a huszadik századot nem bélyegezte volna meg semmilyen totális háború és annak kísérő körülményei. De az eredeti igazságos világ, amelyhez az ember is tartozott, kiszakította magát Isten egyetemes szervezetéből. Ez pedig lázadásból egy totális becsvágy kielégítése iránti törekvésből történt; s ez a lázadás az eredeti világ láthatatlan, föld feletti részében kezdődött. Az ihletett Ésaiás próféta rámutat a Luciferben, az ember láthatatlan oltalmazójában talált igazságtalanságra, az árulásra és azon törekvésére, hogy a világmindenség feletti uralmat magához ragadja. Lucifer-

nek sohasem sikerül felküzdeni magát a felsőbb-ség ezen helyére. Isten prófétája ennek épp az ellenkezőjéről beszél: „Hogyan estél le az égről, fényes csillag, hajnal fia? Levágattál a földre, aki népeken tapostál! Holott te ezt gondoltad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet és lakozom a gyülekezet hegyén, messze északon. Föléjük hágok a magas felhőknek és hasonló leszek a Magasságoshoz. — Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe!” — Ésaiás 14:12—15.

A hűtlen Lucifer a Legfelségesebb Isten elleni lázadásra való felbujtás végett elárulta az ember legfőbb érdekeit. A lázadásban készséges társakat keresett magának s ezért kezdte rábeszélni annak az igazságos világnak a leggyengébb részét, „a gyengébb nemet”, az asszonyt. Egy jobb világra irányuló megtévesztő ígérettel vezette főire az asszonyt Isten legfelsőbb törvénye elleni lázadásra. Azután pedig felhasználta, hogy általa a férfira is befolyást gyakoroljon, felébressze az önzését s a vele együtti lázadásra bujtsa.

Ennek a bűnnek a bekövetkezésével a világ megszűnt igazságos lenni. Isten átka az áruló Lucifer által eszközül használt kígyó ellen, valamint az a tény, hogy Isten Ádámot és Évát mint halálra szánt bűnösöket kiűzte az Éden kertjéből, mind azt bizonyítják, hogy Jehova Isten kizárta őket az ő igazságos szervezetéből. A Sátánná és ördöggé lett Lucifer mint bűnös nem állott egyedül a szellemi teremtmények között; az Irás a démonok fejének nevezi őt. Az Isten világgraszoló felsőbbbsége elleni lázadásában más szellemi teremtményeket

is magával ragadott a neki alárendelt mennyei szervezetből. Ily módon lett az emberi nem feletti szervezet a démonok szervezete. Ezzel eltűnt az eredeti igazságos égből és földből álló igazságos világ. Ennek helyébe egy romlott világ lépett s így azóta istentelenség, bűn, átok és halál uralkodott egy vallással telített világban. A Sátán által Évának tett megtévesztő állítás, miszerint nem halnak meg halálnak halálával az Isten iránti engedetlenségük következtében, tehát az ember úgynevezett „halhatatlanságának” a tana alaptanítása lett az engedetlen emberi nem által napjainkig gyakorolt egész vallásnak. — I. Mózes 3:4, 5; Róma 5:12.

Azt kérdezzük tehát: Most már állandóan az lesz a sorsa az embernek, hogy romlott világban éljen, mivel az ember nem képes helyreállítani az igazságos világot? Nem, mivel az igazságosság Istene mint a világmindenség korlátlan uralkodója mindenkor a Legfelségesebb és nem engedi meg, hogy a romlottság és gonoszság örökké bemocskolja a világmindenséget és gyalázatot hozzon a szent nevére. Az idő közel van, amikor véget vet ennek az állapotnak. Jehova Isten hatezer évvel ezelőtt, épp abban az időben, midőn Édenben kihirdettetett az ítélet a régi kígyó, Sátán és ördög felett, ismertette változhatatlan elhatározását és ezt mondotta: „És ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te ivadékod [magod] és az ő ivadéka között: az neked a fejedre tapos (Elbertfeldi: összezúzza a fejedet), te pedig annak sarkát mardosod.” (I. Mózes 3:14, 15). Ez ígéret és arról kezeskedik, hogy a világ megrontói mind meg lesznek semmi-

sítve s hogy az igazságosság világa újjászületik. A kígyó és a magva ugyan minden intézkedés és előkészület ellen harcot folytatott, melyet Isten erre a világ-újjászületésre eszközölt; azonban mindennek ellenére feltétlen bizonyossággal létrejön egy igazságos új-világ Isten „asszonyának” a magva által. A „mag” a Szent, akit Isten az ő mennyei világraszóló szervezetéből hoz elő. Isten „asszonya”, amely ezt a magot megszülte, az ő mennyei szervezete. Ennek az „asszonynak” (bibliai nyelven) mondja az Úr Isten: „Mert férjed a te Teremtőd, Seregek Jehovája az ő neve.” — Ésaías 54:5.

Miután az ember kiűzetett Isten igazságos szervezetéből és Édenből, egy istentelen világ növekedett fel. Csupán néhány ember — mint Ábel, Énok és Nőé a családjával — nem tartozott ahhoz a világhoz. Sátán, az ember láthatatlan oltalmazója, az emberek között „óriásokként” vagy **neffilimekként** ismert testet öltött démonok segítségével előidézte, hogy a föld erőszakossággal teljen be. Ezerhat-száz év elteltével az egész emberinem, Nőé és családja kivételével, minden ember gyalázatosan megromlott az istentelenség, bűn és erőszakosság által s Jehova neve rendkívül meg lett gyalázva az emberek között visszaélés és képmutatás által. — I. Mózes 6:4; 4:26.

A régi világ megsemmisítve

Most pedig figyeljük meg a történelem által Jehova hatalmára vonatkozólag nyújtott bizonyítékokat, miszerint a romlott világot megsemmisíti és utat készít az igazságosság új-világa számára

Jehovának az emberekkel szembeni hosszútűrése véget ért és Isten fellépett az Ördög romlott világa ellen. Ezt az ihletet Péter apostol röviden a következő szavakkal vázolja: „Isten a régi világot sem kímélte, hanem csak Nóét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, amikor az istentelen világra özönvizet árasztott.” (II. Péter 2:4, 5). Nőé Istennel járt. Nőé és hét hozzátartozója túlélhették az özönvizet, menedéket találva a bárkában, amelynek az építését Isten megparancsolta nekik. Micsoda gondolkozásra méltó tapasztalat lehetett az számukra: túlélhették az akkori romlott világ katasztrófális végét, a bárkából kikerülhettek s a földön egészen új viszonyok között élhettek! Ha az igazságos „új-világ” akkor felállítatott volna, Nőé és hozzátartozói nem kellett volna meghaljanak, hanem ha hűségesekek maradnak, mind a mai napig és örökké élnének anélkül, hogy valaha is sírba szállanának. Már pedig ez a nagy csoda akkor nem volt lehetséges, mivel akkor még nem érkezett el Isten meghatározott ideje. Most azonban a „jóakarátú emberek” nagy seregének ez lehetséges lesz, mivel most az igazságos világ újjászületése idején élünk. Most tehát ragadják meg ezt a csodálatos alkalmat mindazok, akik szeretnének igazságosságban élni! Isten legnagyobb próféta, Krisztus Jézus értésünkre adja, hogy a hatalmas özönvíz a jelenvaló gonosz világ végét árnyékolta elő. (Máté 24:37). Amiképpen Isten akkor bárkát készíttetett mindazoknak, akik a vízözönt túlélendők voltak, Jehová Isten most szintén menedékhelyről és védelemről gondoskodik a „jóakarátú emberek” számára a bosszúállása nagy nap-

jára, az armagaddoni csatára, amely most mindjobban közeledik. — Sofóniás 2:3

A mostani ég és föld

Nóé napjaiban a vízözön után nyolc igaz ember jött ki a menedéket nyújtó bárkából; s egy ideig a föld lakói a hitük és engedelmességük folytán teljesen igazak voltak Isten szemében. Az igazságos „új-világ” azonban akkor még nem kezdődött meg. Miért nem? Mivel Isten „asszonyának” a magva akkor még nem jött el, az igazságos új ég még nem volt megalapítva, a kígyó feje nem volt szét-taposva s minden csöcseléke még nem volt elpusztítva. Nóé nem volt ez a mag, mivel ő nem a mennyből, Isten „asszonyától” vagy a magasságban levő szent szervezetből származott. Nóé csupán előképe vagy prófétai képe volt az eljövendő magnak. Ezért az Úr-Isten ismét kiadta Nóé, az ő fiai és ezek feleségei előtt az isteni megbízást, hogy szaporodjanak és töltsék be a földet. Ez előárnyékolta azt, ami az új-világban történik meg. Akkor adja ki majd Jehova Isten Jézus Krisztus által a jóakarátú emberek nagy sokaságának az isteni megbízást, hogy igazságosságban gyermekeket szüljenek a földnek az újjáteremtett igazságos világban való betöltésére. — I. Mózes 9:1, 7.

Hogy a mag még nem lépett előtérbe, azt jelentette, hogy Sátán és démonai még egy ideig tovább létezhettek. Bár az özönvíz és az azt követő megváltozott viszonyok visszaütést jelentettek számukra, Sátán azonban újjászervezte démonhordáit s egy új szervezetbe rendelte őket, amely szerve-

zettel viláгурalmat szándékozott gyakorolni az egész föld felett.

Ilyen minőségben vagy állásban képezték ezek a gonosz szellemek az emberek feletti újjáalakított eget, amely mind a mai napig fennáll. A Szentírás ezt az újra létrejött berendezést egyik jelképben mint nagy mennyei veres sárkányt írja le. (Jelenések 12:3) A nagy sárkány-szervezet pedig hozzálátott, hogy megegyeszer megrontsa a földet; s a mindenható Isten az ember feddhetetlenségének a próbáratevése végett cselekdni engedte a „sárkányt”. Erre Nőé Hám nevű fiának az unokája, Nimród lépett a színtérre. Sátán segítségére volt Nimród-nak, hogy hatalmas „vadászként” kerüljön előtérbe, akit rangban előnyösebb helyzetben levőnek tekintsenek Jehovánál. Nimród áthágta Isten örök szövetségét, amely megtiltotta az állatok és emberek Isten rendelkezéseivel ellentétben történő leölését. Sátán arra indította Nimródot, hogy Bábelben vagy Babilonban felállítsa a földön létező első világhatalmat vagy királyságot s a Nőé Istenétől, Jehovától elforduló népeket megszervezze és „eggyéhangolja”. Ez volt a kezdete ama jelképes, mind a mai napig fennálló megromlott „földnek” — I. Mózes 10:8—10.

Ettől kezdve Isten hű szolgálai, mint Ábrahám, Izsák és Jákób (vagy Izráel), „vendégek és idegenek” voltak a Sátán általi létrehozott mostani „földön” (Zsidók 11:8—21) Jehova Isten azután megszabadította Jákób leszármazottai tizenkét törzsét Egyiptomból, megszervezte őket a teokratikus törvénye alatt nemzetté s behelyezte az ígért földjére, Palesztinába. Megengedte nekik, hogy király-

ságot létesítsenek maguk fölé s a tulajdonképeni Királyuk, Jehova képviselőjeként egy ember üljön a trónon mint király. Az emberek közül Istenhez hű maradt első királyuk Dávid volt. Ez az „Isten szíve szerinti” király Jeruzsálemet a fővárosává tette s ott a Sion hegyén rendezett be lakást magának. Dávid halála után a fia, Salamon pompás templomot épített Jeruzsálemben Jehova Istennek. Dávid uralkodása alatt a teokratikus királysággal ellenségesen viselkedő körülötte levő népek alája rendeltettek s adófizetésre lettek kötelezve. Salamon uralkodása alatt pedig — amíg hű volt Istenhez — a teokratikus királyság a legnagyobb jólétet érte el. A béke kormányozott, mialatt az igazi Istenimádat, a Jehova iránti szolgálat növekedett és a nép örvendezett a legfelségesebb Isten előtt. Azokban a napokban Izráel országa a teokratikus vezetés alatt előképe volt annak az uralomnak, melyet az Isten „asszonyának” a magva az igazságosság új-világában fog gyakorolni. — I. Királyok 4:20, 25, 29:34; 8:64—66.

Napjainkig még egyetlen politikai állam sem állott hasonló viszonyban Jehova Istennel, amilyenben akkor Izráel népe állott. (Ámos 3:2) A valaha földön létező egyetlen állam sem szemléltetheti tehát világosabban Izráel országánál azt az igazságot, miszerint földi kormányzatoknak lehetetlen megújítani a népeket vagy a világot, mégha őszinte besületes emberek ülnek is a kormányznál. Izráel Dávidhoz és Salamonhoz hasonló férfiakkal kezdődő előképes kormánya idővel megromlott s azután elbukott. Jehova Isten megengedte Izráel

királysága elbukását, mivel az csak előkép s nem a valódi teokratikus kormányzat volt, amelynek az asszony magvából kell állania. Az ezt a bukást követő romlás abból a szomorú tényből eredt, hogy Izráel felhagyott az igaz és élő Jehova Isten imádatával s a valláshoz fordult. A Salamon nemzetiségéből származó utolsó királynak mondotta Isten: „Rommá, rommá, rommá teszem azt! Ez sem lesz állandó, míg el nem jön az, akié az uralkodás [joga], és neki adom azt.” — Ezékiel 21:25—27.

A jogos uralkodó eljövetele

Isten ez ünnepélyes bejelentése azt jelentse, hogy a teokratikus előkép-birodalom újból fel kell állítasson a földön? Nem! A kijelentés: „Ez sem lesz állandó, míg el nem jön az, akié az uralkodás [joga], és neki adom azt”, kimutatja, hogy többé nem lesz előképes birodalom, hanem a teokratikus uralomnak a földre vonatkozólag történő felállításkor a valódi királyság jön el s a korona, fejdísz és a hatalom a jogszerinti Uralkodóra száll át. Ez az uralkodó az Isten „asszonyának” a magva.

Ezerkilencszáz évvel ezelőtt megjelent testben az asszony magva, a jogszerinti uralkodó. Akkor nyerte el a jogot az uralkodásra; Jézus ezt a jogot a legkeserűbb halálig megőrizte Isten előtt a megvesztegethetetlen, megingathatatlan tisztasága által. Midőn ez a Jehova mennyei szervezetéből származó Isten szeretett Fia megkeresztelkedett és nyerte Isten szellemét, jogot — nem hatalmat — nyert az uralkodásra. Földönléte többi idejét teljesen a prédikálásra szentelte. Mit prédikált Ő?

Nem politikai reformot, hanem: „Elközelített a mennyek országa.” „Térjetek meg és higgyetek az evangéliumban!” (Máté 4:17, 23; Márk 1:15) Jézus azt prédikálta, miután visszautasította Sántának a megkísértés hegyén tett ajánlatát, vonakodott átvenni e világ minden országai feletti uralmat és politikai reformokkal foglalkozni. Jogot nyert a mennyei, teokratikus birodalomra az igazságosság új-világa felett; s a jövődölések ismertették, hogy amidőn az újjászületés idején átveszi a hatalmat ez ország felett, e világ összes nemzeteit szét kell zúznia. (2. zsoltár 8, 9) Azért utasította vissza Jézus Krisztus Sántán arra irányuló ajánlatát, hogy megalkudjon a nemzetek megkímélésére és politikai újjáépítésére s azért mondotta Sántán képviselőjének, a római helytartó Poncius Pilátusnak: „Az én országom nem e világból való... De az én országom nem innen való.” Ezért nem tett semmiféle kísérletet az igazságos világ újjáteremtésére, hanem engedte, hogy megöljék a vallásfanatikusok.

Még Krisztusnak a halálból való feltámadása után sem érkezett el a kellő idő a világ újjászületésére; hisz az isteni intézkedés szerint akkor még nem kellett magához vennie a hatalmat s elkezdnie az uralkodást. A tanítványok visszaemlékeztek Istennek a prófétáin keresztül régen tett ígéreteire, miszerint az ország helyre lesz állítva vagy újra fel lesz állítva. Közvetlenül a mennybemenetel előtt ezért fordultak a feltámadott Urukhoz s kérdezték meg tőle: „Uram, nemde ebben az időben állítod vissza Izráel számára a királyságot?” (Cselekedetek 3:20, 21; 1:6) Az a tény, hogy ismét elhagyta

őket s a mennybe ment, hogy az Atya jobbjára üljön, már önmagában a legnagyobb felelet volt a számukra. Mintegy harminchét évvel később pedig Jeruzsálem az alapjáig leromboltatott és Izrael hitetlen népe az összes pogány nemzetek között szétszórattott.

Pál apostol a következő szavaival szintén bizonyítja, hogy ezerkilencszáz évvel ezelőtt még nem volt itt a kellő idő: „Ő ellenben, miután egyetlen áldozattal áldozott a bűnökért, mindörökre az Isten jobbjára ült és már csak arra vár, hogy ellenségei lábai alá vettetnek zsámolyul.” (Zsidók 10:12, 13) Az apostol Istennek a 110. zsoltár 1, 2, 5-ben feljegyzett jövendölésére utal, ahol ezt olvassuk: „Jehova így szólt az én Uramnak: Ül jobboldon míg ellenségeidet zsámolyul vetem lábaid alá! Hatalmad pálcáját kiküldi [akkor] Jehova Sionból; uralkodjál ellenségeid között! . . . Az Úr a jobboldon szétzúzza a királyokat a haragja napján.” — Elberfeldi fordítás.

Igy az ihletett Írás megcáfolja a vallásképvisező azon állítását, miszerint Jézus Krisztus feltámadása egy új világrendet hozott volna létre s az egész világ helyreállításának és megújulásának a kezdetét idézte volna elő. Jehova Királyának feltámadása sokkal inkább mepecsételte az erre a jelenvaló világra kimondott ítéletet, amely világ ez ítélet alapján éppen a világ újjászületése idején lesz megsemmisítve. (János 12:31; 16:11) Ez a törvénytelen világ a láthatatlan pártfogója, Sátán alatt nem állhat fenn s működhet az Isten kormányzata alatt álló igazságosság új-világával egy-

idejűleg. Ezért az újjászületés ennek a világnak a végét jelenti s egy igazságos világ egyidejű szembetűnését. Az „újjászületés” idején Jézus Krisztus „az ő dicsősége trónján” ül s a „világ végén” az Atya trónjára kerül, hogy hatalommal uralkodjon. Ebben az időpontban átveszi az országot, ami megfelel a megígért visszajövetelének. Ez a csodálatos esemény most le nem tagadható valósággá lett. Ha valaki hajlamos volna ennek tagadására, cáfolja meg azt a feleletet, melyet a Király a tanítványai által feltett kérdésre adott: „Mondd meg nekünk, mikor történik mindez és mi a jele a te visszatérésednek és e világ végének?” Midőn azután az illető a Királynak a Máté 24-ben, Márk 13-ban és Lukács 21-ben feljegyzett feletére emlékezett, vegye figyelembe a ténylegesen megtörtént eseményeket, amelyek Kr. u. 1914-ben kezdtek lejátszódni: az első világháborút mint a totális háború egyik kísérletét; az éhségeket, járványos betegségeket és földrengéseket, amelyek azt követték; a Krisztus igazi, őszinte követőinek az összes nemzetek részéről történt gyűlöletét és üldözését; a királyság evangéliumának Jehova tanúi által történt hirdetését „minden embernek bizonyságul”; valamint a Népszövetség felállítását „a szent helyen” mint a mennyek országa emberek által csinálta pótlékát; s végül a „nemzetek szorongását tanácstalanságban a tengernek [néptengernek] és habjainak zúgása miatt, mikor az emberek elalélnak a félelemtől és a világra következő események várásától. Mivel az égi erők is fel fognak bomlani.” — Lukács 21:25, 26.

Milyen más következtetéseket lehetne vonni ily egybehangzó eseményekből, minthogy azok annak a sokszoros látható bizonyítékai, hogy a Király 1914-ben elkezdette országlását s a királyi hatalmát a kezéhez vette? Aki nincs vaksággal megverve e régi, pusztulásnak szentelt világ részét képező vallás által, e beteljesedett jövődölések világánál felismerheti, hogy a Király eljött az ő dicsőségében. Az Isten országa megszületett hatalommal s ez a hatalom Jézus Krisztus, az Emberfia kezében van! Ez a születés jelképesen a Jelenések tízenkettedik fejezete leírásában van bemutatva, amint Isten „asszonya” megszüli a fiúgyermeket, amely elragadtatik Istenhez és az ő királyi székéhez, mialatt a sárkány-szervezet ezzel ellentétben megrázkódtatik s a mennyből a földre vettetik.

Ezzel az egész világmindenség történetében eddig legnagyobb eseményével vette kezdetét az igazságos új-világ újjászületése. A teokratikus uralom megszületése a legfontosabb és legjelentékenyebb része az újjászületésnek; hisz ez az uralom az új-világ felett uralkodó mennyei kormányzat. Az új ég megszületésével, valamint a Péter és Krisztus összes többi hú tanítványainak mennyei életre s a királyságban Krisztussal való uralkodásra történő feltámasztásával azonban még nem volt teljes az újjászületés vagy a világmegújhódás. Az apostol ezt megindokolja. A vízözön előtti és utáni világról s azután az új-világról beszélván, megcáfolja a korunk vallásos csúfolkodói állításait. Olvasd el magad a II. Péter 3:6, 7, 12, 13-mat!

Az újjászületés teljességrejutása

Az igazságosság új-világa csak akkor lesz tökéletes, ha az új égen kívül az új föld is létrejön. Továbbra is várnunk kell az „új földre”, nem egy új földgömbre, hanem egy igazságos új berendezésre itt a földön. Jelenleg a politikai nemzetek a szorgalmasan imádkozó valláspapság segítségével figyelmen kívül hagyják, miszerint a mi földgömbünk Isten tulajdonát képezi; különben nem harcolnának Isten ellen annak megszerzéséért és a felette való uralomért. Ezek egy mindent felölelő szervezetet javasolnak a nemzetközi együttműködésre, azzal a szándékkal, hogy a földet megtartsák saját tulajdonukban. Az e világ uralkodó köreire befolyást gyakorló régi ég, a láthatatlan hatalmak az okozói ennek az Isten Királya és királysága elleni nemzetközi ellenállásnak. Ez az állapot azonban már nem sokáig marad fenn a háborúutáni időben. Jehova királyi hatalommal felruházott szeretett Fia eljön Ármageddon megvívására mint a tolvaj. (Jelenések 16:14—16) Akkor a nemzeteket darabokra zúzza s ezáltal a régi „földet” elsepri erről a földgömbről. Sőt, ennél még sokkal többet tesz. Mint Isten „asszonyának” a megígért magva szétapossa a kígyó fejét s a régi démonöket mintegy megemésztő tűz által teljesen eltünteti. Csak akkor kezdhet tevékenységhez akadálytalanul az „új föld” és akkor lesz teljessé az igazságosság új-világa. A világ újjászületése ezzel teljességre jut a Teremtő Jehova Isten örök dicsőségére, aki a trónján ül és ezt mondja: „Imé, újjá teszek mindent!...

Ird meg, hogy ezek a beszédek igazak és hitelre-méltók." — Jelenések 21:5.

Még egy kérdés van válasz nélkül: Ki fogja köz-igazgatni az „új föld” szervezetét? Ezt az igazsá-gosság újjászületett világa mennyei részének a látható képviselői végzik. A jövődőlés már régen megmondotta ezt előre, hogy ezek a képviselők Jehova hű és helyeselt szolgálai lesznek, illetve a Krisztus halála és feltámadása előtti próféták és tanúk Abeltől Keresztelő Jánosig, akik a Zsidók-hoz írott levél tizenegyedik részében vannak rövi-den megemlítve. Krisztus Jézus, a nagy „Békefeje-delem” lesz az „örökkévaló atyjuk”, amennyiben a sírban nyugvó általános emberiségnél „jobb feltá-madásban” támasztja fel és a földön való tökéle-tes örök élettel jutalmazza meg őket. A Békefeje-delem mint az új-világ királya ezeket mint gyerme-kei „az egész föld fejedelmeiül” fogja beiktatni. (Ézsaiás 9:6, 7; Zsidók 11:35; 54. zsoltár 17) Ezek az „új eget” tiszta, fennséges módon képviselik s az emberinemet jogszerint és igazságosan kormá-nyozzák. (Ézsaiás 32:1) Az ég és föld között tökéle-tes egység fog uralkodni, anélkül, hogy az a vi-szony valaha is megváltozna.

Az igazságosság megvesztegethetetlen uralma leirhatatlan áldások egész teljességét hozza az Armageddont túlélőknek, sőt végül a „sírban” nyugvó összes halottaknak is, akik az „ítélet fel-támadására” előjönnek. (János 5:28, 29) A földi paradicsom helyre lesz állítva és ki lesz terjesztve, míg az egész megtisztított földet betölti. Ez a meny-nyek országa, az „új ég” hű és engedelmes alatt-

valóinak az örök otthonául fog szolgálni. Amiképpen Izráel tizenkét törzse Salamon királyságának az arany kora folyamán teljes jólétet és boldogságot élvezett, akkor az emberinem összes megváltott, Jehova Istent féltő s az ő Királyát tisztelő tagjai meg lesznek szabadítva a bűntől, tökéletlenségtől és haláltól. Örökre ujjonganak majd és örvendeznek a Legfelségesebb Istenükben az ő nagy kegyelme és jósága áldásai felett, amit a világ újjászületése gyümölcseként nyernek. — Jelenések 21:4.

FIGYELEM!

Kiadványainkban a „vallás” szó nem az embernek Istenhez való viszonyát vagy az embernek az Isten tiszteletére irányuló benső vágyát jellemzi, hanem egy felsőbb hatalomban való hit csupán külső formájának a nyilvánítását, ami emberi hagyományokon és nem Isten Igéjén alapszik. — II. Timótheus 3:5; Máté 15:8, 9; Ésaías 29:3.

Az Örtorony

kiadása azért történik

hogy az embereket képesítse Jehova Isten és a Bibliában kifejezésre juttatott elhatározásai megismerésére; hogy bibliai oktatásokat közöljön le, melyek különösen Jehova tanúi és az összes jó-akarátú emberek javára vannak szánva; hogy az olvasóit rendszeres és szisztémátikus biblia-tanulmányozáshoz s így a jövődölések és a szemünk előtt lejátszódó események világos megértéséhez segítse.

Az Örtorony

nem dogmatikus, hanem olvasóit tartalmának a Szentírás világánál való gondos és alapos megvizsgálására buzdítja.

nem bocsátkozik vitatkozásokba és hasabjai nem szolgálnak személyes dolgok megbeszélésére.

fejtegetéseinél szigorúan a Bibliához ragaszkodik mint tekintélyhez.

teljesen mentes és elkülönített minden vallástól minden párttól, szektától vagy más világi szervezettől s egészen és maradéktalanul Jehova Krisztus Jézus, az ő szeretett Királya alatti királysága mellett száll síkra.